

ŽIVOT

ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

Ministrantský
tábor

Misijní
dílo

Vzpomínka
na prázdniny

Dny všech
svatých

Odměna
tříkrálovým koledníkům

tiráž

ŽIVOT ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

Vydává

farnost u chrámu
Nanebevzetí Panny Marie
v Brně Zábřdovicích

adresa

Lazaretní 1, 615 00 Brno
telefon: 545 212 156

redaktoři

Lucie a Dominik Grůzovi

grafická úprava

Klára a Roman Smékalovi

web

<http://www.zabrdovice.cz>

cena

neprodejné, vychází pro
vnitřní potřebu farnosti

do tohoto čísla přispěli

o. Jiří, Kája Krejčí, Míša
Kaňová, Wildmanovi, Lucie
Grůzová, Jakub Oujezdský,
Václav Müller

příspěvky

pokud chcete přispět do
časopisu svým článkem,
pošlete jej na e-mail:
dgruza@centrum.cz
nebo kontaktujte redakci

náklad

250ks výtisků

obsah

- 1 Duchovní slovo
- 2 Duchovní hudba
Dny všech svatých
Vzpomínka na prázdniny
Duchovní cvičení rodin
- 4 Odměna tříkrálovým
koledníkům
- 5 Misijní dílo
Ministrantský tábor
- 6 Sněm - Rok víry
Přečtěte si

Omluva

Přes několikeré podrobné pročitání textu před vytištěním časopisu se nám občas (docela často) vloudí chyba. Právě to se stalo v minulém čísle při zmínce o studiu Mgr. et MgA. Tomáše Krejčího u Prof. Jiřího Bělohávka. Neúmyslná chyba by mohla působit urážlivě a redakce se za ni oběma umělcům omlouvá. Mgr. et MgA. Tomáš Krejčí studoval, provádí a vyučuje dirigování a jsme mu za to vděční.

Slovo redaktorů

Milí čtenáři,

Přinášíme vám společně se všemi přispěvateli mnoho úvah do těchto dní tajemství plných a přejeme, aby vaše srdce byla plná radosti.

Lucie a Dominik Grůzovi

Duchovní slovo

Milí farníci

Úvodní slovo „dušičkového“ farního časopisu nebude tentokrát duchovní, ale spíš věroučné. Množí se totiž dotazy, jak to s tím očištěním je a kde se vzalo přesvědčení církve o jakémsi „třetím místě“ nebo „třetím stavu“ mimo nebe a pekla. Křesťanská vyznání pocházející z reformace nauku o očištění jednoznačně popírají.

Nejprve přiznejme, že termín očištěc skutečně v bibli nenajdete, ale to by nemusel nikoho překvapit, protože tam nenaleznete ani termíny jako „zásluha“ nebo „Nejsvětější Trojice“. Církev vyznává, že pokud pokřtěný zemře v Boží milosti, ale je zatížen časnými tresty nebo všedními hříchy, musí podstoupit očištění, které ho uschopní k patření na Boha. Proces smíření tohoto zbývajícího odporu proti sjednocení s Bohem může církev podpořit přímluvami, skutky lásky a slavením mše svaté. Člověk se po smrti zodpovídá za své skutky (2Kor 5,10) a s tím je spojena představa posmrtného očišťování (1Kor 3,15 Mt5,26 Mt12,31). Důležité také je, že existují hříchy smrtelné (třeba Gal 5,21) a takové, které nevedou až k smrti (1Jn 5,17).

Modlitba za zemřelé vyplývá ze spontánní lidské sounáležitosti a z přesvědčení, že smrt neruší spojení jednotlivých údů Božího lidu. Často o ni prosí i ti, kteří oficiálně v očištěc nevěří. Typický příklad modlitby za zemřelé nalezneme ve 2Mak 12,45. Kromě běžných skutků pokání nabízí církev od 13. století jako pomoc zemřelým také odpustky.

V těchto dnech (a nejen v nich) je skutečně důležité pamatovat na duše v očištění modlitbou v jistotě, že naše spojení trvá a bude trvat. Jak říká lidový zpěv z 18. století „budou na nás vzpomínat, až my budeme umírat“.

o. Jiří

Duchovní hudba v Brně - Zábrdovicích Chrám Nanebevzetí Panny Marie

Neděle 25.11.2012 v 9:45 Slavnost Ježíše Krista Krále

Jeremiah CLARKE (1673-1707)	CHVALTE RADOSTNĚ KRÁLE
Karel DOUŠA (1876-1944)	MISSA IN F Dur op. 16
Stanislav MACH (1906-1975)	KRISTU KRÁLI op. 27
Alois STŘEBL (1837-1906)	O, SALUTARIS HOSTIA

Účinkují Sólisté smíšený chrámový sbor housle-sólo

Vzpomínka na prázdniny Duchovní cvičení rodin

Letos jsme se poprvé vydali na duchovní cvičení rodin do Osové Bítýšky. Byl to nádherný týden, který jsme si celá rodina užili.

Já jsem mohla chodit na přednášky a konečně se pohroužit do modlitby, aniž bych musela být ve střehu, kde jsou děti. Děti si užily svých pečovatelek, se kterými zažívaly každý den mnohá dobrodružství. Davídek dokonce ke konci týdne prohlásil: „Maminko, takový holky bych chtěl!“ A náš tatínek si užil to, že mohl nerušeně pracovat a měl jistotu, že jsme v pořádku.

Nyní bych se s vámi chtěla podělit o jednu z cyklu otázek, které pro duchovní cvičení náš pan farář přichystal. Všechny byly nádherné a inspirující, ale neumím je předat, tak jako náš skromný přednášející.

„Pane, kam odcházíš?“ (Jan 13, 36)

Často míváme s odchodem spojený zármutek, ale Pán Ježíš nás ujistil, že jeho odchod nám přinese nebývalý zisk a chce, abychom se radovali! Jak nepochopitelně úžasné! Mám se radovat, že mě opouštíš, Pane a jdeš k Otci...

Pán Ježíš nám otevírá cestu k Otci a ukazuje, jak moc se na svého Otce těší. A radostně nás zve také! Pojdme k vševědoucímu Otci, který na nás čeká a do nekonečna vymýšlí různé rezie pro náš vlastní scénář, abychom mohli za ním. Mám mnoho možností, jak jít za Tebou...

Velmi mě zasáhly verše o Novém Jeruzalémě. Ta nádhera a krása! A hlavně ta jistota, že Nový Jeruzalém není vzdálený, ale je nám blízko, sestupuje k nám, aby objal naše trápení, aby ponořil do harmonie a klidu naše přepracování a neklid...

Jak veliká jistota...

Dny všech svatých

Když přicházejí dny světla
v rozbřesku rozjasněných
rán,
odvahu Pán nám dává,
postačí chytit se jí, v to
věřím...

A v mocných vlnách
blaženství
jak za jarních nocí
zamilovaných,
temnota nás už neokrádá,
jsme blízko vytouženému
Nebi, věřím...

Jak rychle se člověk se
sebou mívá,
ztrácí vše ve spěchu,
odcizení,
stará přátelství nepřiznává
a ve stálém adventu
utuchává...

Snad v čekání je trochu
smutku,
vždyť neznáme cesty
Páně,
čím provede nás a kam,
jsme jen poutníci a
nepřipraveni...

Ó, kéž září ty Světlé dny,
kdy Pán se něžně
slitovává
a půjčuje nám pocit jistoty,
že Boží Láska to s námi
nevzdává...

K.K

▶▶▶ Lehce a jistě jsem si mohla představovat všechny obrazy z bible v atmosféře modlitby, mší svatých doprovázených kytarami ve světle modré kapličky na faře. Bylo tak lehké se ponořit do modlitby, když všechny mé fyziologické potřeby byly uspokojeny pílí skvělých kuchařek Blanky a Pavly a mé starosti o naše děti se rozplynuly díky čtyřem úžasným pečovatelkám Barunce, Míši, Káti a Klárce. Moc osvěžující bylo sdílení s ostatními rodiči, ping pong, volejbal a další a další společné chvíle.

Jsem velmi vděčná za ten prázdninový týden a už teď se moc těším a modlím se za příští rok.

„Nauč nás počítat naše dny...“

Chtěla jsem původně napsat nějakou úvahu k blížícímu se svátku všech věrných zemřelých. Nakonec jsem se rozhodla vzpomenout na pár zážitků ze své práce v hospici, kde pracuji sedmý rok, z toho tři a půl roku jako vrchní sestra. Budu ráda, když budou pro vás povzbuzením, stejně jako pro mě. Jména jsem si vymyslela.

Když v hospici ležel pan Karel, užili jsme si s ním i dost legrace. Byl to statečný člověk, který dobře věděl, že jeho nemoc není k životu. Dokud mu to jeho stav dovoloval, chodil za sestřičkami v noci na sesternu, aby si mohl popovídat, nikdy si ale nestěžoval a naopak se nás snažil přesvědčit, že je všechno dobré. V době, kdy už mu tělo nedovolilo vstát z lůžka, chtěl po mně jednou, abych mu donesla nůž, že mně něco ukáže. „Co šílí?“ - ptala jsem se sama sebe a rozhodně jsem to odmítla. Slibovala jsem, že mu cokoliv nakrájím klidně na malinkaté kousičky, ale nakonec jsem musela přiznat: „Bojím se, že si něco uděláte.“ „Ale nebojte se, sestřičko, jen běžte na chvíli pryč...“ Nakonec jsem mu vyhověla, ale byla ve mně malá dušička. Když jsem se po chvíli vrátila, měl na hlavě čepici Santa Klause... Nůž potřeboval na to, aby si rozdělal balíček s čepicí, kterou si předtím vyžádal u příbuzných a prostě nám jen chtěl udělat radost...

Jindy jsme měli v hospici jednu velmi mladou pacientku, 24-letou slečnu Andreu. Téměř trvale s ní byla přítomná rozvětvená rodina, na malém pokoji doslova bivakovali běžně až tři další členové rodiny. Její umírání bylo dlouhé a pro rodinu i personál znamenalo skutečně výjimečnou zátěž. Museli jsme podporovat jeden druhého.

Rodiče a bratr nemocné dívky se snažili stále vymýšlet, co by pro ni mohli udělat. Postupně se zmenšovaly možnosti, téměř už nejedla a nemohla jí udělat radost ani žádná dobrota. Nakonec vyjeli do města a přivezli jí... svatební šaty. Když pak Andrea zemřela, oblékli jsme jí tyto šaty a (to mi věřte) brečeli jsme všichni.

Jednou ráno mi jedna z řeholních sester, která měla po noční službě, říká: „Pan Josef mě teď prosil, abych mu donesla modlitbu ‘Věřím v Boha’, už jsem to nestihla, dones mu to, prosím tě.“ Tak jsem později přišla na jeho pokoj a říkám: „Něco Vám tady nesu, říkála mi o tom sestra Marie.“ Podala jsem mu Kancionál otevřený na příslušné stránce. Pan Josef mi vzal knihu z ruky a na mou hloupou otázku, jestli je to ono, vůbec neodpověděl. V momentě, kdy viděl ta vzácná slova, přestal vnímat, že tam jsem, a od textu ani nezvedl hlavu. Já jsem jen tiše vycouvala pryč. Je to jen drobná příhoda, ale ráda na ni vzpomínám. Jak je důležité, že věřím v Boha...

Stalo se to poměrně nedávno. Měli jsme s kolegy do pozdních hodin nějakou pracovní schůzku a já jsem po více náročných dnech zcela vážně přemýšlela, jak se dostanu domů, když mě tak šíleně bolí nohy. Už neujdu snad ani krok. Když jsem nakonec vyšla před bránu hospice, chodil kolem zvláště nějaký muž, tak asi v mých letech. Vypadal snad i trochu podezřele. Zeptal se mě, jestli je někdo na vrátnici. „Teď už ne, přijďte zítra.“ Poodešel a znovu se vrátil. Něco nesouvislého říkal a mezi tím jednu větu, která mě zarazila. „Ten chlap se přece netoulá kolem hospice jen tak. Něco se mu děje.“ Zastavila jsem se a ten člověk se mě zeptal: „Vy tady pracujete?“ „Ano.“ „Můžu Vás někam svést?“

►►► „Děkuji, asi ne“, donutila jsem se k úsměvu. Přitom jsem myslela na svoje bolavé nohy a chtěla jsem už být doma. Jeho zoufalý pohled mě varoval. V duchu jsem si řekla: „Děvče, ty nejseš normální,“ a nahlas: „Kam jedete?“ „To je jedno.“ „Tak Vinohrady“, vydechla jsem, nasedla do cizího auta a nechala jsem se doopravdy odvézt pryč.

Představila jsem se, kdo jsem, a po cestě jsem poslouchala příběh člověka, který hledá pomoc pro svoji umírající maminku. Chvillemi plakal a chvillemi jsem něco řekla i já o hospicové péči. Když jsme dojeli před náš dům, viděla jsem vedle sebe překvapivě šťastný obličej a pan Zdeněk stále opakoval: „Tak nelhali, oni nelhali...“

Druhý den pak byla jeho maminka převezena do našeho hospice, kde za pár dní zemřela. Vděčnost celé rodiny byla nečekaná. Myslím, že mám od té doby známého taxikáře.

M.K.

Odměna tříkrálovým koledníkům

V sobotu 15. 9. jsme byli s rodinou v Mikulčicích. Bylo to za odměnu, že jsme pomáhali při Tříkrálové sbírce. Vyrázili jsme brzy ráno celí natěšení. Ani jsme se nenadáli a už jsme byli na místě, kde na nás čekali pořadatelé s připraveným programem.

Rozhodli jsme se nejprve ulovit kance k obědu za pomoci luky a šípů. Kance jsme neulovili, ale naštěstí jsme měli s sebou velkou svačinu. Po neúspěšném lovu jsme si chtěli zvednout náladu při hře, kterou mamka nazvala „Petanque starých Slovanů“. Prohráli jsme s Kořínkovic rodinou 2:0. Vzápětí na to vypukl v osadě Slovanů boj. Ukázali nám několik typů výzbroje, kterou jsme si mohli vyzkoušet, a bylo nám předvedeno několik způsobů boje. Tady zabodoval můj mladší bráška, kterého zbrojnoši díky jeho „malosti“ nedokázali zadržet, vpadl jim do zad a přemohl je.

Než jsme se vydali na prohlídku areálu, viděli jsme dokument

o výrobě šperků gombíků a náušnic. Překvapilo nás, jak Slované byli zruční, tvořiví a vynalézaví. Také jsme si poslechli pohádku o princezně Dobroslavě, která na své cestě do Španělska za ženichem byla zajata a zabita maury, protože se nechtěla vzdát Ježíše.

Při vlastní prohlídce jsme viděli spoustu šperků z 9. století. Typickým šperkem pro tuto oblast, který nosili bohatí muži na konci svých opasků, bylo nákončí. Z vykopávek, na kterých se jako studentka podílela i jedna z dnešních maminek, bylo vystaveno mnoho gombíků, náušnic, prstenů, sekera bradatice, peníze solidusy, pomůcky na psaní stylusy. S těmi jsme si mohli vyzkoušet (i když ne s originály) napsat svoje jména v hlaholici starých Slovanů.

V celém areálu je deset kostelů a jedna bazilika. Kostelíky jsou velmi malé pro představu, kdyby tam náš pan farář rozepjal ruce v presbytáři, byl by ode zdi ke zdi. Moc nás zaujaly modely staveb kostelů.

Děkuji všem, kteří tuto akci připravili. I když počasí bylo chladnější, hřála nás dobrá nálada a celí nadšení a plní zážitků jsme se vraceli domů. Cestou zpátky jsme se navzájem zkoušeli z toho, co jsme se tam dozvěděli.

M+K+M.W.

Misijní dílo v našem kostele

V sobotu a v neděli 19. a 20. 10. proběhly v našem kostele akce na podporu papežského misijního díla. Mnozí z vás vědí, že patronkou misijního díla je svatá Terezie z Lisieux. Je to hodně zajímavá svěřice, která neměla lehký život. A přes všechna utrpení nebo právě díky nim, skládala nádherné texty plné lásky vůči Bohu a Ježíši Kristu.

V sobotu večer jste mohli zažít misijní modlitbu, jejíž dozvuk jsme mohli vypořozovat také v neděli, když jsme procházeli Čenstochovskou kaplí. U oltáře byl symbolický obraz.

V neděli jsme pak mohli přispět na děti v oblastech postižených chudobou. Je to moc užitečné dílo, které pomáhá dětem se vzdělávat a starat se o sebe. Pokud jste jako my zapomněli v neděli peníze, můžete přispět do pokladničky v kostele, určené na tyto účely.

LG

Ministrantský tábor 2012 - 5.-12.8. Fara Březník

Tak jako každý rok i letos zaměřil náš ministrantský sbor o prázdninách na tábor.

Letos se naším útočištěm stala fara v Březníku, jen pár kilometrů na jihovýchod od Náměště nad Oslavou. Vešli jsme se jen tak tak - letošní tábor byl totiž rekordní co do počtu účastníků - celkem se nás sešlo 18, a i když někteří přijeli později a jiní zase odjížděli dřív, bylo potřeba notné dávky organizačního a interiérově designérského ducha, aby se každý večer uvolnilo dost prostoru alespoň na to, abychom měli kde složit hlavu.

Tématem letošního tábora byl Hobit, na motivy stejnojmenné knihy J.R.R. Tolkiena. A tak jsme plížením unikali bystrozrakým zlobrům, snažili se nedat se sežrat pavouky v nočním lese a ti, kteří se vešli, mohli vlézt i do dračího doupěte (drak byl pak zastřelen lukem rukou společnou a nerozdílnou = skončil s kůží jako řešeto). Nakonec byla v Bitvě pěti armád poražena tělesná stráž hrůzostrašného skřetího vůdce Bolga, který byl s hromovým chřestěním pancéřových plátů strhnut k zemi a tam doražen. Během bitvy bylo experimentální cestou zjištěno, že adidas nestojí za nic, protože helma, hrdě nesoucí tuto značku, neunesla tíhu boje a odebrala se do věčných lovišť po pár prvních úderech mířených na hlavu nebohého nositele.

Neméně významná hra, která probíhala po celou dobu tábora, by se dala charakterizovat jako kříženec mezi schovávanou a hledáním pokladu. Nikdy bych nevěřil, že čím menší je životní prostor, tím větší je pravděpodobnost, že se „něco někam“ založí, a to zrovna v okamžiku, když je to nejvíc potřeba. Některé artefakty postrádané od příjezdu jsem objevil až při závěrečném úklidu pět minut před odjezdem a mystérium plavek, které „ničí nebyly, ale něčí být musely“, se povedlo rozřešit až minulý týden.

Myslím, že se letošní tábor vydařil a všichni odjížděli unavení, ale spokojení. Na druhou stranu stále je co zlepšovat, a tak se nám začínají honit hlavou plány na příští prázdniny. Už aby to bylo.

Jakub O.

Sněm - Rok víry

Svatý stolec zvolil zřejmě začátek Roku víry úmyslně na 50. výročí od zahájení Druhého vatikánského koncilu v říjnu 1962. Během něj zřejmě nepůjde jen o zrekapitulování, jak mnoho sněmování světové církve ovlivnilo její vnější, ale především vnitřní život. Zamysleme se nad změnami, které koncil přinesl. Řekl bych, že šlo především o zvětšení podílu laiků na liturgickém životě církve. Nejprve se změny projeví v konání mše svaté. Jednak šlo o užívání národního jazyka, takže i prostý lid, neznající latiny, porozuměl všemu, co celebrující kněz při bohoslužbě pronáší. Aby byl Kristus středem této hlavní křesťanské bohoslužby, byly oltáře obráceny směrem k lidu, případně bylo jejich umístění situováno co možná nejvíc ke středu chrámového prostoru. Kázání, dříve oddělené od mše svaté, bylo jako homilie vtěleno do mešního řádu rovnou za čtení evangelia, čímž bylo zdůrazněno jejich vnitřní sepětí. Přímé zapojení přítomných laiků do bohoslužby je dáno lektory, čtoucí první i druhá čtení a přímluvy. Koncilní ustanovení umožnila podávat Tělo Páně „na ruku“ a ve zvláštních případech i přijímání „pod obojí způsobou“. Při větší návštěvnosti mohou pověřeni laici vypomoci podávat sami svaté přijímání. Koncil zvýraznil i důležitost nižšího svěcení a ustanovil funkci trvalých jáhnů, kteří mohou kromě svátosti smíření (zpovědi) a celebrování mše svaté konat křty, asistovat při svatbách a vést pohřební bohoslužby. Převratným způsobem je nový, vstřícný vztah ke „starším bratřím“ (židovskému národu) a „odloučeným bratřím“ (k ekumenickému hnutí). Ve smyslu Kristových slov: „Aby všichni jedno byli“.

Jak se tedy v praxi má v církvi projevit Rok víry? Nebude to jen ve zmnožení dalších bohoslužeb, kdy prožívání Roku víry bude především ležet na duchovních správcích farností? Jak jej budou prožívat laici ve svém soukromí? Má-li splnit zamýšlený účel, je třeba, aby se nějakým způsobem za spolupůsobení Ducha svatého dotknul soukromého života laiků. Každý z nás ví, kde ho bota tlačí. Je známo, že jedním z největších nepřátel duchovního života je zaviněná neznalost věřících. U mnohých totiž zůstalo náboženské vzdělání na úrovni pouhého poučení. A to ve srážce idejí se současným světem naprosto nedostačuje. A nedostatečně vzdělaný člověk podlehe rafinovaným polopravdám nepřátel našeho Pána. Přítel mi na moji otázku, jak hodlá naplnit Rok víry, odpověděl, že bude pravidelně pročítat a meditovat Katechismus katolické církve. Vhodné a potřebné by asi bylo vzít do rukou i koncilní dokumenty a zamyslet se nad jejich texty. A tam, kde nejsou v pořádku vztahy mezi členy rodiny, mezi přáteli anebo mezi spolupracovníky, se pokusit udělat k jejich nápravě první krok. Není to vždy jednoduché, ale radost z jejich nápravy má svou cenu. Vždyť smysl Roku víry je prohloubit svůj vztah k našemu Pánu a vše, co k tomu směřuje, je dobré.

VaM

Přečtěte si - Marek Vácha Modlitba argentinských nocí

Přinášíme vám novou rubriku, ve které chce redakce časopisu nabídnout knihy vhodné jak pro duchovní začátečníky, tak i pro pokročilé, pro mladé i pro starší. Věříme, že si v ní vybere každý a že vám knihy budou nejen k poučení či rozjímání, ale i k potěše srdce.

„Nebudu nikdy dobrým teologem, pokud budu jen studovat názory jiných, psát vybroušené rešerše a nikdy nepocítím žízeň živé bytosti po Bohu. Pokud budu svět zkoumat jen z vnějšku, jako nezávislý a nezaujatý novinář, nikdy jej nepostihnu. Životem procházíme dnes tak, jako se v sobotu procházíme po zoologické zahradě. Takto se ale s Bohem nikdy nesetkám; jako nezainteresovaný turista, který si během své životní vycházky po Zemi sem tam zmáčkne spoušť a vytvoří fotografii. Jsem vášnivá bytost, toužící a hladovějící po Bohu, toužící nalézt smysl věcí, jsem uvnitř světa, nikoli mimo něj.“

Tolik úryvek z poutavého vyprávění kněze biologa. Kniha je nejen o cestování, přírodě, době nedávno minulé, ale především o duchovním prožívání všech příjemných i nepříjemných aspektů života s Bohem.

(Nakladatelství Cesta)

